

Forord.

Denne bog er fiktion. Al lighed mellem romanens personer og eksisterende personer er ren tilfældighed. Søby eksisterer ikke, men kan minde meget om Sæby, hvor jeg har levet en stor del af mit voksenliv. Eller Mariager, hvor jeg tilbragte hele min barndom.

De eventuelle fejl, der måtte have sneget sig ind i teksten, er udelukkende mine egne. Jeg ved godt, at Susan Petri i det virkelige liv ikke arbejder i en politikreds til daglig. Dette blev ændret i 1998 således, at nutidens Susan Petrier er fast tilknyttet Aktionsstyrken.

Tesen om, at forbrydere altid efterlader spor, kaldes Locards princip, efter den franske kriminolog Edmond Locard (1877-1966).

De spor, som kriminalteknikerne søger, er eksempelvis: hår, tekstilfibre, fingeraftryk, smuds under neglene, blodpletter, sperm, fodspor, hjulspor, snavs, støv, grus, glassplinter, farverester, kemiske emner og meget mere.

Locards princip er mere udtømmende og poetisk beskrevet på engelsk således:

"Wherever he steps, whatever he touches, whatever he leaves, even unconsciously, will serve as a silent witness against him. Not only his fingerprints or his footprints, but his hair, the fibres from his clothes, the glass he breaks, the tool mark he leaves, the paint he scratches, the blood

or semen he deposits or collects. All of these and more bear mute witness against him. This is evidence that does not forget. It is not confused by the excitement or the movement. It is not absent because human witnesses are. It is factual evidence. Physical evidence cannot be wrong, it cannot perjure itself, and it cannot be wholly absent. Only human failure to find it, study and understand it can diminish its value”.

B. A.

Efteråret 2006.

Dovent flød floderne Ens og Steyr sammen.

Det skete under stolt overvågning af det særprægede bygningsværk fra barokken, Slot Lamberg, og det gamle vandtårn, som var opført i 1572. For at minde om naturens lunefulde kræfter var der på tårnet med kobberbogstaver anført de tidspunkter gennem de senere århundreder, hvor floderne Ens og Steyr var gået over deres bredder og havde afstedkommet store oversvømmelser i floddalen.

Lige inden floden Ens ramte Steyrs gamle bydel, passerede vandmasserne dovent den store, moderne fabrik, som mange af indbyggerne arbejdsmæssigt var helt afhængige af: BMW Motorfabrikken, hvor der udvikledes og produceredes motorer til BMW's samlefabrik i Tyskland.

Dovent flød det lidt grumsede vand, der hvor vanddybden var over en halv meter. Andre steder, hvor vanddybden var næsten ikke eksisterende, flød det samme vand mere kvikt og med små skumtoppede bølger, som blev dannet af den lave vandstrøms sammenstød med flodbundens mange sten. Der, hvor vanddybden var lav, dannedes på visse tider af døgnet også små øer, som kun eksisterede, til stemmeverkerne længere oppe ad floderne blev åbnet igen.

Det var på en af disse små, lejlighedsvis fremdukkende øer, liget blev fundet. Når øen var synlig, var

den halvt skjult af den gamle bro, der forbandt det nordlige Steyr med den sydlige bydel.

Liget af manden var ikke forsøgt skjult. Han blev fundet helt nøgen, og han så sydlandsk ud. Det var der intet mærkeligt i. Det eneste mærkelige hos den afdøde var, at han havde et skudhul i baghovedet. Det kunne være selvmord. Hvis manden havde været artist. Sådan blev det udtrykt af den østrigske retsmediciner i Linz, som obducerede liget. Det lignede mest af alt en henrettelse, hvad den senere obduktion da også viste. Skudsåret eller *vulnus sclopetarium* viste sig nemlig at stamme fra et såkaldt berøringsskud. Våbenmunden havde i skudøjeblikket berørt huden. I dette tilfælde huden på en skaldet plet i mandens baghoved.

Ud fra indskudsåbningen bredte der sig stjerneformede rifter. Disse blev af retsmedicineren benævnt *standsemærker*. Standsemærkerne skyldtes, at varme forbrændingsgasser fra det anvendte våben var trængt gennem huden og havde sprængt det tynde væv omkring den første del af skudkanalen. Retsmedicineren konkluderede videre, at hvis man senere fandt gerningsvåbnet, i dette tilfælde en kraftig pistol eller revolver, kunne man måske finde dna-spor på våbenmunden, fordi huden umiddelbart efter skudafviklingen havde hævet sig et ganske kort øjeblik og berørt munden på mordvåbnet. Desuden var der stor sandsynlighed for, at partikler af ofrets blod eller væv kunne findes i pistolens eller revolverens løb. Undertryk i løbet umiddelbart efter affyringen af skuddet kunne have suget disse partikler ind i gerningspistolens eller revolverens løb.

Hvor selve drabet var sket, kunne ikke siges med sikkerhed. Hverken patronhylstre, projektiler eller dele heraf var blevet bragt for dagen på findestedet.

De østrigske retsmedicinere og teknikere var af den formening, beregnet ud fra indskudsåbningens størrelse og ud fra første del af skudkanalen, at der højst sandsynlig var tale om en pistol af mærket "Heckler & Koch USP Compact", kaliber 9 mm eller en pistol af mærket "Sig-Sauer P-210", kaliber 9 mm. Den sidste blev også betegnet som en "Neuhausen M/49". De skønnede desuden, at liget kun havde ligget cirka fireogtyve timer i det forholdsvis kølige flodvand, idet ligets overhud, negle og hår stadig var intakt. Det var derfor muligt at rekonstruere den dræbtes fingeraftryk.

Liget kunne være kastet i vandet længere oppe af en af floderne, eller det kunne simpelthen være kastet ud fra broen, der forbandt Steyrs to bydele. Den sidste teori droppede det østrigske kriminalpoliti hurtigt, da broen næsten konstant var overvåget af hotelgæster, som døgnet rundt nød udsigten fra de to hoteller *Minichmayr* og *Gasthof Leichtfried*. Fra store panoramavinduer havde man fra disse hoteller en fantastisk udsigt til broen. Og til øerne når disse da ellers var til stede.

Manden var ikke meldt savnet i Østrig. Samtlige østrigske dagblade fik lov at bringe et billede af ham. I nogle af dagbladene gisnede man i mangel af bedre oplysninger om, hvorvidt der kunne være tale om et mord med relation til narkomiljøet. Eller var det måske ultranationale kræfter, der havde været på spil? Et enkelt dagblad kædede fundet af liget sammen med en

stribet mord begået på langturschauffører. Mord, der havde fundet sted i Østrig, Ungarn, Slovenien og Kroatien. Spekulationerne havde gode vilkår. Det lå lidt tungere med fakta i form af oplysninger fra offentligheden.

Hvor mordet var sket, ofrede det østrigske politi i begyndelsen ikke særlig megen opmærksomhed, da der sandsynligvis ikke var tale om en østrigsk statsborger. Ligets legemstemperatur var den samme som temperaturen på findestedet, og retsmedicineren skønnede derfor, at drabet var sket for over fireogtyve timer siden.

Fingeraftryk, fotos af liget, en detaljeret beskrivelse af ligets tænder, plomberinger, kroner, stifttænder, ar, modermærker og tatoveringer blev rundsendt til de centrale politimyndigheder i EUROPOL. Kriminalpolitiet i Linz frigav endvidere billedet og nogle ganske få oplysninger om den afdøde til pressen. Dels for at standse den begyndende rygtestrøm, dels for at få noget konkret at vide om den myrdede.

Et billede af ofret og en lille reportage fandt via nyhedsbureauerne vej til København. På Ekstra Bladets redaktion stod man og manglede en halv spalte til næste dags avis. Der anbragte man et uskarpt billede af den afdødes ansigt samt en lille reportage skrevet af efter teksten fra et af de store, internationale nyhedsbureauer.

1990 – 16 år tidligere

Lars Karlsen kom på ambassaden jævnligt. Derimod mødte han aldrig sin kontaktmand ude i byen. Lars Karlsen tog simpelthen bussen til ambassadebygningen.

Enkelte gange gik han den korte vej fra sin arbejdsplads på Christiansborg op til Strøget tværs over Kongens Nytorv og videre til Kastelsvej. Når han tog bussen fra sin arbejdsplads, stod han næsten altid på ved stoppestedet umiddelbart uden for Christiansborg, og så stod han af ved et af stoppestederne på strækningen fra Kongens Nytorv til Østerport Station. Fra hvert af disse stoppesteder afhængig af, hvor han stod af, var der kun mellem to og fem minutters gang til Kastelsvej, hvor målet for hans besøg, Den britiske Ambassade, var beliggende.

Der var forår i luften denne dag. Derfor tog han hele turen til fods. Da han passerede Kongens Nytorv, bemærkede han, at restauratørerne i Nyhavn havde taget forskud på foråret og opstillet borde og stole på fortovet udenfor. Et par unge mænd havde smidt deres trøjer og sad nu med benene dinglende ud over kanten af kajen og nød et par fadøl.

Da han gik fra Kongens Nytorv og ind i den smalle St. Kongensgade så han, at der var kø ved telefonboksen. Uvilkårligt kom han til at tænke på den unge sangerinde, Lonnie Devantier, der lørdagen forinden havde vundet Det Danske Melodi Grand Prix med

sangen *Hallo, hallo*. Han havde mest lagt mærke til sangerinden, men kunne da huske, at sangen handlede om en, der står og venter ved en telefonboks, som er optaget. Manden, der telefonerer, bliver ved med at tage mønter op ad lommen og proppe dem i sprækken, mens han skuler ud mod den ventende, forelskede pige udenfor.

Pludselig var han ved ambassaden.

Efter aftale med sin kontaktmand gik han direkte ind uden at præsentere sig ved receptionen for at undgå den situation, at han blev nødsaget til at vente sammen med andre besøgende. Han havde fået et specielt legitimationskort, som han blot foreviste receptionen på forlangende. For tre år siden var proceduren blevet strammet op således, at han under alle omstændigheder skulle gennem en sluse, hvor han blev visiteret. Det skete på samme måde som i lufthavnene. Havde han en mappe med, skulle den igennem slusen, hvor den blev gennemlyst, og han selv blev undersøgt med en detektor.

Hans engelske kontaktmand, Brian Coon, der officielt var handelsattache ved ambassaden, havde fra starten af deres samarbejde insisteret på, at de skulle mødes på ambassaden. Det var det mest diskrete. Det kunne altid forklares, hvis nogen undrede sig, og først og fremmest var det mere diskret end at mødes på en eller anden cafe i det indre København eller på en kro oppe i Nordsjælland.

Det kan godt minde for meget om en gammel spionroman fra tresserne, som Brian Coon udtrykte det. Det er ligesom forbeholdt dem, der holder møder med russiske agenter, plejede han smilende at afslutte sin

argumentation, når emnet lejlighedsvis blev bragt på bane.

I de mange år, kontakterne havde fundet sted, var der da heller ingen, der havde observeret, at han aflagde disse nogenlunde jævnlige besøg. Mente han. Hvis der alligevel var nogen, der observerede hans besøg på ambassaden, gav de sig i hvert fald ikke til kende.

I begyndelsen, som forholdsvis nyvalgt folketingsmand, havde han hver gang, han besøgte ambassaden, tænkt nøje over, hvad det var, han havde gang i. Det havde været ulig lettere at definere før murens fald i november sidste år. Før murens fald var alt i det hele taget mere ligetil.

Der var *dem*, og der var *os*.

Fjenden omfattede samtlige lande i den tidligere såkaldte østblok med Sovjetunionen, Østtyskland og Polen som de store stygge ulve, og det følte nærmest helt legalt at udlevere oplysninger til Brian Coon om forhold og personer, der havde relation til disse tidligere kommunistregimer. Han kunne trøste og dulme sin dårlige samvittighed med, at der var tale om oplysninger, som var med til at øge landets sikkerhed. Nu, bare et lille års tid efter murens fald og opbruddet i mange af de tidligere østlande, var oplysninger om disse lande og deres repræsentationer i Danmark ved at være håbløst umoderne, forældede og uinteressante. Han kunne mærke på Brian Coon, at denne på en måde følte sig lidt overflødig. Fjenden var blevet væk. Næsten fra den ene dag til den anden.